

PETER MIDDENDORP Lange poten

Tijdens de jaarlijkse borrel van mijn uitgeverij bevond ik me laatst een hele avond in het hart van de literaire wereld, maar stond niettemin met drie ontzettend leuke mensen te praten, toen van een afstandje de beroemde Zomergasten -presentator naderbij kwam en zich, als verwacht, als Jelle Brandt Corstius aan ons voorstelde. Hij vroeg: 'Schrijf jij ook?' Nadat ik bevestigend had geantwoord, werd het zaak iets aardigs over Zomergasten te zeggen, maar het probleem was: ik had van die serie lange tv-interviews dit seizoen maar één kwartiertje kunnen zien, en precies dat kwartier was niet zo goed bevallen.

Paulien Cornelisse was toen te gast geweest. Jelle en Paulien kenden elkaar goed, want Paulien was beste vriendinnen met Aaf, die weer de zus van Jelle was. Jelle kon er ook niets aan doen, maar toen Paulien vertelde dat ze er was achtergekomen dat het in Amerika ongebruikelijk is 'echt antwoord' te geven op de vraag 'How are you?', hadden wij thuis eendrachtig de televisie uitgezet. Even later kwam ik in een nieuw groepje terecht, waarin een gesprek gaande was over het oeuvre van de schrijver Jean-Philippe Toussaint. Sommigen hadden Jean-Philippe in het Frans gelezen, anderen in vertaling. Een man zei: 'Als je Toussaint in het Nederlands leest, mis je toch wel iets.' Zo werd het alweer tijdig tijd om terug naar huis te gaan. In de trein dacht ik aan de grote bedragen die er op de kunsten zal worden bezuinigd. Ik geloofde dat iedereen het erover eens was: voor de schatkist leverden ze niet veel op, maar ze gaven wel veel mensen een ontzettend goed gevoel. We moesten dan ook maar hopen dat veel mensen zullen genieten als de literaire vrienden op de volgende borrel tegen elkaar zeggen: 'Als je geen subsidie meer krijgt, mis je toch wel iets.' Zelf kon ik mij daar niet op verheugen. Veel werk van Toussaint zal niet meer worden vertaald, en ik mis juist altijd zo veel als ik hem in het Frans probeer te lezen.

(*De Pers*, 13 oktober 2010)